Inspiraţia Bibliei—Lecţia 8

În lecţia 7 am văzut cum este organizată Biblia şi cum cele 66 de cărţi ale ei sunt împărţite în două părţi principale—Vechiul Testament şi Noul Testament. Am văzut că întreaga Biblie este în perfect acord, spunând povestea căderii şi a mântuirii omului din păcat în urma morţii şi a învierii lui Isus. Întrebarea la care vrem să răspundem în această lecţie este aceasta: Ce anume face ca Biblia să fie diferită faţă de toate celelalte cărţi din lume?

Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu

Motivul pentru care Biblia este diferită faţă de orice altă carte din lume are de-a face cu faptul că ea şi numai ea este inspirată de Dumnezeu. Ce vrem să spunem când afirmăm că Biblia este „inspirată”? Cuvântul din limba română „inspirat” vine din latinescul „inspirare”, care înseamnă „a trage aer în piept”. Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu prin aceea că El le-a insuflat celor ce au scris în Biblie mesajul pe care voia ca ei să-l transmită. Din moment ce este insuflată de Dumnezeu (2 Timotei 3:16-17) Biblia este lipsită de orice greşeală în forma ei originală. Autorii Bibliei, aflaţi sub îndrumarea Duhului Sfânt (2 Petru 1:20-21), nu au făcut greşeli faptice, istorice, ştiinţifice sau de orice alt fel. Dacă este adevărat că Biblia nu susţine că este o carte de istorie, ştiinţele naturii sau matematică, ori de câte ori autorii Scripturilor au avut de-a face cu chestiuni din aceste domenii, nu au făcut greşeli; dimpotrivă, au scris întotdeauna adevărul.

Dar nu are nici un rost să afirmi că Biblia este inspirată dacă nu aduci dovezi care demonstrează acest lucru. [Amintiţi-vă despre legea raţionalităţii despre care am vorbit în lecţia 3]. Dovezile demostrând afirmaţiile Bibliei în privinţa inspiraţiei provin din trei surse principale. Dovezi externe în favoarea inspiraţiei includ lucruri cum ar fi documentări istorice ale personajelor, locurilor şi evenimentelor biblice sau lucruri făcute de om descoperite arheologic. Acestea vin în sprijinul documentelor biblice. Dovezile interne se găsesc în chiar textul Bibliei însăşi. Aici includem afirmaţii din Biblie care arată că existenţa reală a Scripturilor nu poate fi explicată în nici un alt fel decât decât dacă admitem că ele sunt produsul unei Minţi călăuzitoare (unitatea Bibliei, despre care am discutat în lecţia 7, este un bun exemplu de dovadă internă).

Exactitatea Bibliei cu privire la fapte

Biblia afirmă că este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Prin urmare, ar trebui să fie precisă indiferent de subiectele pe care le discută, din moment ce Dumnezeu ştie totul (1 Ioan 3:20). Exactitatea Bibliei cu privire la fapte dovedeşte că este inspirată. De nenumărate ori, faptele prezentate în Biblie au fost confirmate de realitate. Există multe exemple în acest sens.

În trecut, criticii l-au acuzat pe profetul Isaia că a făcut o greşeală în legătură cu un fapt istoric, atunci când a scris despre Sargon, regele Asiriei (Isaia 20:1). Timp de mulţi ani aceasta a rămas singura referire istorică—laică sau biblică—la Sargon ca fiind şegat în vreun fel oarecare de poporul asirian. De aceea, criticii au presupus că Isaia greşise. Dar, în 1843, Paul Emil Botta, agentul consular francez la Mosul, lucrând cu Austen Layard, a dezgropat dovezi istorice care au arătat că Sargon fusese exact ce spusese Isaia—regele Asiriei. La Khorsabad, Botta a descoperit palatul lui Sargon. Fotografii ale celor descoperite pot fi găsite în „Ghidul pentru Biblie a lui Halley”. Isaia avusese dreptate. Iar criticii se înşelaseră—completamente.

În Noul Testament sunt menţionate mai mult de 45 de ţări (şi încă şi mai multe oraşe). Toate ţările şi oraşele sunt amintite în locaţiile lor geografice corecte. În plus, oriunde referirea istorică poate fi verificată, se dovedeşte a fi corectă. De exemplu, unul dintre cei mai

faimoşi arheologi ai secolului trecut a fost domnul William Ramsay, care a pus la îndoială exactitatea evenimentelor descrise de Luca în cartea Fapte. Ramsay credea că faptele descrise acolo nu erau altceva relatări fictive făcute în secolul al doilea. Totuşi, după ani de săpături (în adevăratul sens al cuvântului) în Asia Mică, Ramsay a trebuit să recunoască faptul că Luca fusese un istoric desăvârşit. În deceniile de după Ramsay, unii învăţaţi au afirmat că fundalul istoric al lui Luca pentru Noul Testament este unul dintre cele mai bine realizate vreodată.

Profeţia Bibliei

Un mod de a dovedi că Biblia este inspirată ar fi să se arate că toate faptele care pot fi verificate descrise în ea sunt corecte. Un alt mod ar fi să se arate că proorocirile pe care le face în legătură cu evenimente viitoare (la momentul acela) s-au dovedit a fi corecte. După cum se vede, una dintre cele mai convingătoare dovezi interne care dovedesc inspiraţia Bibliei se dovedesc a fi profeţiile. Dacă Biblia este inspirată de Dumnezeu, ar trebui să conţină asemenea profeţii valide şi care anunţă evenimente ce au (aveau) să aibă loc. De fapt, profeţiile Bibliei—care vesteau dinainte în detaliu ce avea să se întâmple şi se împlineau cu precizie—îi pune în încurcătură pe critici de multă vreme. Biblia conţine numeroase profeţii despre persoane, popoare, oraşe şi chiar despre Mesia cel promis.

Pentru ca o profeţie să fie validă, trebuie să împlinească anumite condiţii. În primul rând, trebuie să fie o afirmaţie detaliată despre un lucru concret—nu despre ceva vag şi general în natură. În al doilea rând, trebuie să treacă destul timp între afirmaţia profetică şi împlinirea ei pentru ca să nu fie nici o posibilitate ca profetul să poată influenţa urmarea. În al treilea rând, profeţia trebuie să fie formulată în termeni clari şi uşori de înţeles. În al patrulea rând, profeţia nu trebuie să aibă conotaţii istorice. Cu alte cuvinte, adevărata profeţie nu trebuie să se bazeze pe situaţii economice sau sociale trecute (sau prezente). În al cincilea rând, o profeţie clară, uşor de înţeles şi exactă trebuie să aibă o împlinire clară, uşor de înţeles şi exactă. Nu este suficient să afirmi că „este foarte probabil” că un anumit eveniment s-a întâmplat. Împlinirea trebuie să fie neîndoielnică, şi trebuie ca fiecare detaliu să se potrivească profeţiei.

Ne punem două întrebări: (1) Biblia conţine profeţii despre lucruri care trebuiau să se întâmple în viitor (viitorul de la momentul acela); şi (2) Dacă da, se poate afla dacă profeţiile s-au dovedit adevărate? Răspunsul la ambele întrebări este „Da!” Profeţiile din Biblie împlinesc condiţiile perfect—de fiecare dată. În Biblie apar multe profeţii cu privire la ascensiunea, declinul şi căderea atât a unor oraşe cât şi a unor naţiuni întregi. De exemplu, în Ezechia 26:1-14, Biblia prevesteşte cu o miraculoasă precizie distrugerea oraşului Tyr. Profetul Ezechia a proorocit că Nebucadneţar, regele Babilonului, urma să distrugă oraşul. Multe neamuri aveau să se ridice împotriva Tir-ului (26:4). Oraşul urma să fie dărâmat, şters de pe faţa pământului şi făcut o stâncă goală (24:4). Pietrele, lemnele şi ţărâna aveau să fie aruncate în mare (26:12). Împrejurimile urmau să devină un loc unde pescarii îşi vor întinde plasele pentru pescuit (26:5). Şi, în sfârşit, oraşul nu mai avea niciodată să mai fie zidit la loc (26:14).

Istoria consemnează că toate aceste previziuni s-au adeverit. Tirul, un oraş antic de coastă, avea o aşezare neobişnuită. În afară de oraşul de pe ţărm, mai era şi o insulă cam la trei sferturi de milă în larg. Nebucadneţar a asediat oraşul de pe ţărm în 586 î.C., dar când a putut în sfârşit să intre în oraş în jurul anului 573 î.C., victoria sa a fost lipsită de valoare. El nu ştiuse că locuitorii părăsiseră oraşul şi se mutaseră pe insulă—situaţie care a rămas neschimbată în următorii 241 de ani. Apoi, în 332 î.C., Alexandru cel Mare a cucerit oraşul—dar asta nu cu uşurinţă. Pentru a ajunge pe insulă, el a trebuit literalmente să „cureţe” oraşul de pe ţărm de dărâmăturile care mai rămăseseră din el (pietre, lemne şi ţărână) pentru a construi un „pod natural” până la insulă. Totuşi, deşi Alexandru i-a făcut mari stricăciuni,

oraşul nu a fost distrus. De fapt, a crescut iar apoi a intrat în declin în următorii 1.600 de ani până când, în sfârşit, în 1291 d.C., musulmanii au distrus în întregime Tirul. Oraşul nu şi-a mai recuperat niciodată poziţia ca bunăstare şi putere. Profetul Ezechia a privit 1.900 de ani în viitor şi a prezis că oraşul Tir va ajunge până la urmă o stâncă goală unde pescarii se vor aduna pentru a-şi întinde plasele. Iar aceasta este exact ceea ce istoria consemnează că s-a întâmplat!

Vechiul Testament conţine de asemenea peste trei sute de profeţii mesianice. O profeţie „mesianică" este aceea care anunţă venirea unui „Mesia" sau a unui Mântuitor. Aceste profeţii erau scrise pentru a vesti lumii un om care urma să vină pentru a salva omenirea din păcat. Profeţiile despre Mesia spuneau că Acesta va fi respins şi va cunoaşte durerea (Isaia 53:3), şi va fi vândut de un prieten (Psalmul 41:9) pentru treizeci de monede de argint (Zaharia 11:12). Aşa s-a întâmplat (Ioan 13:18; Matei 26:15). El va fi scuipat şi bătut (Isaia 50:6; 53:5), iar când va fi omorât mâinile şi picioarele îi vor fi străpunse (Psalmul 22:16). Aceste lucruri s-au întâmplat întocmai (Matei 27:30; Luca 24:39). Deşi El va muri şi va fi îngropat în mormântul unui om bogat (Isaia 53:9; Matei 27:57), oasele sale nu vor fi sfărâmate (Psalmul 34:20; Ioan 19:33), iar carnea Sa nu va putrezi pentru că va fi înviat din morţi (Psalmul 16:10; Fapte 2:22...) şi apoi se va înălţa la ceruri (Psalmul 110:1-3; 45:6; Fapte 1:9-10). Aceste profeţii au fost scrise cu sute de ani înainte să se adeverească. Dar Isus le-a împlinit pe toate respectând fiecare detaliu, acest lucru demonstrând că El a fost Mântuitorul lumii despre care a vorbit Biblia, care este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.

Iar şi iar au fost făcute profeţii biblice, care au fost împlinite apoi, respectându-se toate detaliile. Ieremia a scris: „Dar, dacă un prooroc proroceşte pacea, numai după împlinirea celor ce proroceşte, se va cunoaşte că este cu adevărat trimes de Dumnezeu" (Ieremia 28:9). Biblia este singura carte care conţine sute de exemple precise de profeţii care au vestit fapte ce aveau să se întâmple. Şi numai Dumnezeu poate să spună ce va fi în viitor. Dacă Biblia prezice cu precizie viitorul (şi aşa face!), înseamnă că Autorul ei trebuie să fie Dumnezeu.

Precunoaşterea ştiinţifică a Bibliei

O altă dovadă interesantă în sprijinul inspiraţiei Bibliei este precunoaşterea ei ştiinţifică unică. De la antropologie la zoologie, Biblia prezintă informaţii ştiinţifice de uimitoare exactitate pe care cei care au scris pur şi simplu nu aveau cum să le cunoască singuri.

Din domeniul oceanografiei

Cu multă vreme în urmă, Solomon a scris: „Toate râurile se varsă în mare, şi marea tot nu se umple: ele aleargă necurmat spre locul de unde pornesc, ca iarăş să pornească de acolo" (Eclesiastul 1:7). Această afirmaţie, scoasă din context, s-ar putea să nu pară prea profundă la prima vedere. Dar când este privită laolaltă cu dovezile şi cu alte pasaje biblice, devine pur şi simplu uluitoare. De exemplu, Fluviul Mississippi, atunci când curge cu viteza sa obişnuită, varsă aproximativ 6.052.500 de galoane de apă pe secundă în Golful Mexic (galonul este o măsură pentru capacitate egală cu 3,34 litri sau 4,34 litri). Şi este vorba de un singur fluviu! Unde se duce toată această apă? Răspunsul, bineînţeles, este dat de ciclul hidrologic atât de bine ilustrat în Biblie. În Eclesiastul 11:3a se afirmă că „dacă se umplu norii de ploaie, o varsă pe pământ". Amos 9:6b ne spune că „El... cheamă apele mării, şi le varsă pe faţa pământului. Domnul este numele Lui". Ideea unui ciclu complet al apei nu a fost înţeleasă sau acceptată complet până în secolul şaisprezece sau şaptesprezece. Totuşi, cu mai bine de 2.000 de ani înainte, Scripturile vorbiseră despre un ciclu al apei. Cum a fost posibil un asemenea lucru?

Dumnezeu i-a spus lui Noe (Geneza 6:15) să construiască o arcă având dimensiunile de 300 de coţi lungime, 50 de coţi lăţime şi 30 de coţi înălţime (un cot are 45 cm). Aceasta este o proporţie de 30 pe 5 pe 3, lungime pe lăţime pe înălţime. Până în jurul anului 1858, acesta a fost cel mai mare vas cunoscut care străbătuse mările. Folosind cele mai conservatoare aproximări pentru un cot (17 şi jumătate-18 incii (2,54 cm)), arca trebuie să fi avut prin aproximaţie 450 de picioare lungime (cam 135 de metri) (un teren şi jumătate de fotbal american) şi avea ca volum cam un milion jumătate de picioare cubice. În 1844 când Isambard S. Brunnel a construit vasul său uriaş, Marea Britanie, el l-a proiectat având aproximativ aceeaşi proporţie între dimensiuni ca şi arca—30:5:3. După cum a reieşit, aceste dimensiuni reprezintă proporţia perfectă între dimensiuni pentru un vas uriaş construit pentru a fi în stare să ţină piept mării şi nu pentru viteză. Evident, arca nu fusese construită pentru viteză; nu ar fi avut unde să meargă! De fapt, constructorii de nave din Al doilea Război Mondial au folosit proporţia 30:5:3 pentru a construi un vas care apoi a fost poreclit „răţuşca cea urâtă”—o ambarcaţiune în formă de şlep construită pentru a transporta cantităţi uriaşe de încărcătură care avea aceeaşi proporţie ca şi arca. Cum de a ştiut Noe atunci când şi-a construit arca sa care este cea mai potrivită proporţie între dimensiuni? Brunnel şi cei din vremea sa aveau în spate multe generaţii care adunaseră informaţii despre cum trebuie construite vasele la care se puteau raporta, dar Noe era literalmente primul care construia un vas atât de mare. De unde a primit informaţiile care l-au ajutat să construiască arca? De la Constructorul divin?

Din domeniul fizicii

Moise a spus: „Astfel au fost sfârşite cerurile şi pământul, şi toată oştirea lor” (Geneza 2:1). Aceasta este o afirmaţie extrem de interesantă, deoarece Moise a folosit echivalentul din limba ebraică al timpului perfect compus din română pentru verbul „a sfârşi”, indicând că acţiunea descrisă a fost terminată în trecut, şi că nu este vorba despre o acţiune care se continuă în viitor. Moise a specificat în mod clar: creaţia a fost terminată—o dată pentru totdeauna. Prima lege a termodinamicii spune acelaşi lucru. Această lege (numită deseori legea conservării energiei/materiei) afirmă că nici materia, nici energia nu pot fi nici create, nici distruse.

În Biblie se afirmă de trei ori, în trei locuri diferite (Evrei 1:11; Isaia 51:6; Psalmul 102:26) că Pământul, la fel ca o cămaşă veche, se uzează. Acest lucru, bineînţeles, este tocmai ceea ce afirmă a doua lege a termodinamicii. Această lege, cunoscută de asemenea sub numele de legea entropiei crescânde, îşi pune amprenta asupra tuturor proceselor; nu există nici măcar o singură excepţie cunoscută de la această regulă. Legea afirmă că o dată cu trecerea timpului creşte şi uzura. Entropie este termenul ştiinţific care afirmă că totul devine din ce în ce mai dezordonat, mai supus întâmplării şi mai nestructurat. Cu alte cuvinte, o floare înfloreşte, se ofileşte şi moare. În 250 de ani, casa pe care o construim astăzi se va nărui. Peste 40 sau 50 de ani maşina pe care o cumpărăm astăzi va fi veche şi ruginită. Totul se îndreaptă într-o singură direcţie: către ruină. Totul se uzează. Energia este din ce în ce mai puţin disponibilă pentru folosire. Prin urmare, mai devreme sau mai târziu (vorbind din punct de vedere teoretic) Universul, ca oricare din lucrurile pe care le conţine, va avea parte de o „moarte din lipsă de căldură” când nici un pic de energie nu va mai fi disponibilă. Aceste lucruri au fost descoperite relativ recent, totuşi autorii Bibliei le-au descris cu exactitate încă de acum câteva mii de ani. Care (sau, mai exact, Cine) a fost sursa cunoaşterii lor?

Din domeniul medicinei

Moise le-a spus israeliţilor că „viaţa trupului este în sânge” (Leviticul 17:11-14). Avea dreptate. Deoarece celulele de sânge roşu pot transporta oxigenul (datorită moleculelor de hemoglobină care se găsesc în fiecare celulă), viaţa este posibilă. Mai mult, o singură celulă umană de sânge roşu poate transporta aproximativ 270.000.000 de molecule de hemoglobină. Dacă numărul lor ar fi mult mai mic, nu am avea destul oxigen în corp care să susţină viaţa după, de exemplu, un strănut puternic sau după o palmă sănătoasă dată pe spate. Se ştie acum cu siguranţă că „viaţa trupului este în sânge”. Dar acest lucru nu se ştia pe vremea lui George Washington. Cum a murit „părintele naţiunii americane”? A sângerat până a murit! Oamenii din acele vremuri (chiar şi oamenii de ştiinţă foarte instruiţi) credeau că în sânge se găsesc „vapori” malefici şi dacă îi scoţi tot sângele poţi însănătoşi pe cineva care nu se simte bine. În zilele noastre ne dăm seama că acest lucru nu este adevărat. Gândeşte-te de câte ori transfuziile cu sânge au făcut ca oameni ce fără ele ar fi murit să îşi revină şi să trăiască. Noi ştim cum stau lucrurile în această problemă, dar cum se face că şi autorii biblici ştiau?

În Geneză 17:12 Dumnezeu i-a poruncit lui Avraam să taie împrejur copiii nou-născuţi de sex masculin în cea de-a opta zi de viaţă a lor. Dar de ce tocmai în ziua a opta? La oameni, coagularea sângelui depinde de trei factori foarte importanţi: (a) de trombocite; (b) de vitamina K; (c) şi de protorombină. Vitamina K este responsabilă cu producerea (de către ficat) a protorombinei. În cazul în care cantitatea de vitamina K nu este suficientă, se va înregistra un deficit de protorombină, caz în care pot apărea hemoragii (sângerări).

În mod interesant, doar începând cu cea de-a cincea până la a şaptea zi a vieţii unui nou-născut vitamina K (produsă prin acţiunea unei bacterii în tubul intestinal) se găseşte în cantitate suficientă. Vitamina K—laolaltă cu protorombina—produce coagularea sângelui, care este iimportantă în toate operaţiile chirurgicale. Evident, prin urmare, din moment ce vitamina K nu se găseşte în cantităţi îndestulătoare decât începând cu cea de-a cincea până la a şaptea zi, este mai înţeleaptă amânarea oricărei operaţii chirurgicale pentru un moment ulterior. Dar de ce Dumnezeu a ales anume ziua a opta?

În cea de-a opta zi, cantitatea de protorombină disponibilă este cu 100% decât în mod normal. De fapt, ziua a opta este singura zi din viaţa unui bărbat în care se întâmplă acest lucru în condiţii normale. Dacă este necesar să fie efectuată o operaţie chirurgicală, ziua a opta este momentul perfect.

Din domeniul arheologiei

Piatra moabită, găsită în 1868 de un misionar german, a fost sculptată în 850 înainte de Cristos, în timpul domniei lui Mosha, Regele Moabului. Zugrăveşte episodul înfrângerii sale de către israeliţi. Menţionează de asemenea că Omri, comandantul armatei israelite, a devenit rege în acea zi. Scripturile vorbesc despre acest eveniment în 1 Regi 16:16. Cu fiecare lopată de pământ pe care o întoarce, arheologia dovedeşte că afirmaţiile biblice sunt adevărate.

Biblia vorbeşte în mod clar despre un rege pe nume Belshazzar (Daniel 5:22; 7:1; 8:1). Era un lucru obişnuit ca aceia care voiau să critice Biblia să o ridiculizeze cu privire la afirmaţiile făcute cu privire la Belshazzar, deoarece în documentele laice nu se descoperise niciodată nimic care să verifice cele susţinute în Biblie. Apoi, în 1876, Domnul Henry Rawlins a descoperit mai mult de 2.000 de tăbliţe de lut care conţineau date despre Babilonul antic. Ele vorbeau, printre altele, şi despre un om pe nume Belshazzar care, în lipsa tatălui său, Nabonidus, a devenit rege. Biblia avusese dreptate şi cu această ocazie.

Concluzie

Aceia care şi-au întors faţa de la Dumnezeu au criticat Biblia timp de generaţii întregi. Regele Ioachim şi-a luat cuţitul şi a sfârtecat Biblia în bucăţi pe care apoi le-a aruncat în foc (Ieremia 36:22-23). În perioada Evului Mediu s-au făcut încercări de a împiedica Biblia să ajungă la omul simplu de pe stradă. Mai mult, aceia care erau prinşi traducând sau împărţind Scripturi erau deseori întemniţaţi, torturaţi şi chiar ucişi. Câteva secole mai târziu, scepticul francez Voltaire s-a lăudat că „în cincizeci de ani oamenii educaţi nu vor mai vorbi despre Biblie". Oamenii educaţi încă discută despre Biblie, în vreme ce numele lui Voltaire lâncezeşte într-una din movilele de relicve ale istoriei.

La începutul secolului XX, necredinciosul american Robert Ingersoll a afirmat în legătură cu Biblia: „În cincisprezece ani, voi face ca această carte să ajungă la morgă". Dar, după cum ne spune istoria, Ingersoll a sfârşit la morgă, în vreme ce Biblia există în continuare.Guvernele vin şi pleacă. Popoarele ajung la apogeu şi apoi decad. Oamenii trăiesc şi mor. Isus a avertizat că „pământul şi cerul vor trece" (Matei 24:35), dar apoi a continuat spunând că „dar cuvintele Mele nu vor trece". Isaia a scris: „Iarba se usucă, floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac" (40:8).

Coperta: J. William Myers; ilustraţia de pe copertă este proprietatea Apologetics Press.

Întrebări—Lecţia 8

Adevărat sau Fals

_____1. Biblia nu se aseamănă cu nici o altă carte deoarece este inspirată de Dumnezeu.
_____2. Biblia este demnă de încredere atât în ceea ce priveşte referirile istorice, cât şi în ceea ce priveşte învăţăturile date.
_____3. Nu ştim dacă Duhul Sfânt a vorbit prin intermediul gurilor oamenilor.
_____4. Biblia susţine că este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu.
_____5. Biblia nu conţine nici o profeţie prin care au fost anunţate lucruri care aveau să se întâmple.
_____6. Profetul Ezechia a prezis distrugerea oraşului Tir.
_____7. Vechiul Testament nu spune nimic despre „Mesia" ce urma să vină.
_____8. O dovadă în sprijinul afirmaţiei că Biblia este inspirată este precunoaşterea ei ştiinţifică.

Soluţii multiple

1. Care dintre următoarele nu se găseşte în versiunea originală a Bibliei?
(a) Precunoaştere ştiinţifică (b) Profeţii care anunţă lucruri care urmau să se întâmple
(c) Greşeli (d) Informaţii istorice
2. Isaia nu s-a înşelat când a scris despre Sargon, regele cărei ţări?
(a) Egipt (b) Asiria (c) Franţa (d) Babilon
3. În Vechiul Testament, câte profeţii au fost făcute despre Mesia ce avea să vină?
(a) Peste 3000 (b) Mai puţin de 20 (c) Cam 3 (d) Peste 300
4. Care dintre următoarele nu este o condiţie pentru profeţiile adevărate care prevăd lucruri care urmează să se întâmple?
(a) Trebuie să fie detaliate (b) Pot fi vagi
(c) Sunt făcute înaintea întâmplării evenimentului prevestit (d) Trebuie să fie clare

5. Care era proporţia între lungime, lăţime şi înălţime a arcii lui Noe?

(a) 30 pe 5 pe 3 (b) 40 pe 5 pe 3

(c) 20 pe 5 pe 3 (d) 3 pe 38 pe 400

Asociaţi

1. ___Sfântul Duh a vorbit prin intermediul gurii oamenilor	A. Geneza 2:1
2. ___Sargon, regele Asiriei	B. Psalmul 41:9
3. ___Cerurile şi pământul au fost create	C. Ezechia 26:1-14
4. ___Distrugerea oraşului Tir	D. Leviticul 17:11-14
5. ___Profeţie care spune că Mesia va fi trădat	E. Geneza 6:14
6. ___„Viaţa trupului este în sânge”	F. Fapte 1:16
7. ___Dumnezeu i-a spus lui Noe să construiască o arcă	G. 2 Timotei 3:16
8. ___Toate Scripturile au apărut fiind inspirate de Domnul	H. Isaia 20:1

Completaţi spaţiile libere

1. Biblia, din moment ce este_____ _____,este lipsită de orice fel de_____în forma ei originală.

2. _____este Cuvântul inspirat al lui_____.

3. _____Bibliei în ceea ce priveşte faptele dovedeşte că este inspirată.

4. Un mod prin care s-ar putea dovedi că Biblia este_____ar fi să se arate că toate faptele_____descrise în ea sunt adevărate.

5. Pentru ca o_____să fie validă, trebuie să împlinească anumite_____.